

Adrian Stănescu Un jardin secret

Galeria Dialog ¶ 28 iunie – 28 august

Adrian Stănescu, fiul lui Ștefan Stănescu și al Mariei Stănescu Aldea s-a născut la București, în 28 Octombrie, 1936. ¶ Mama, descendentă din mocani ardeleni, Băbuș-Aldea de la Săcele, dârză și discretă, cu mult tact și puțin zgomot, este centrul de greutate al familiei. Poate perseverența, răbdarea, atașamentul pentru un anumit perfecționism, oroarea de „fușereală”, de „se poate și așa”, naturalețea, simplitatea și multul bun simț autocritic ale lui Adrian i se datorează ei. ¶ Tatăl descinde din familia căpitanului Constantin C. Stănescu, care a luptat la '77, și Verolie Stănescu. Ei reprezintă matricea moldoveană în edificiul nou creat și, probabil, gustul pentru istorie, deschiderea oferită de geografie, pasiunea pentru arhitectură, pentru artistic trebuesc atribuite lor. Un gând plin de admirație am nutrit noi pentru Verolie, care, rămânând văduvă, a crescut singură pe cei trei fii, care toți au făcut studii universitare, înainte de 1947. Și astfel, Ștefan Stănescu obține un doctorat în Științe Economice și Politice la Universitatea din Paris, devine rector al Academiei Comerciale din București, iar pentru meritele profesionale, va fi onorat cu Ordinul Steaua României în grad de comandor, cu Ordinul Coroana României cu gradul de mare ofițer, cu Ordinul Jugoslav Sfântul Sava, cu grad de mare ofițer, Cavaler al Legiunii de onoare franceze, și Comandor clasa I al Ordinului suedez Steaua Nordului. Și, ca-n mai toate familiile stabile, tatăl este polul științei, „capul” familiei, iar mama este inima ei. ¶ Adrian a fost surpriza târzie și amuzantă a cuplului Stănescu, la aproape 12 ani de interval după nașterea

Mirellei. După o copilărie fericită, o adolescență pe măsura evenimentelor de după 1947.

Facultatea de Arhitectură a fost pentru Adrian un prilej de

a descoperi oameni, o stimulare, o creștere a capacităților nu numai profesionale, dar și de ordin moral, în timpurile tulburi ale anilor '50. ¶ Arhitectura a fost profesia căreia Adrian i s-a dăruit trup și suflet, practicând-o cu devotament, modestie și perfecționism. S-a bucurat întotdeauna de lucrurile frumoase, bine făcute ale celor din jurul lui. ¶ La puțin timp după terminarea facultății se însoară, dovedind că poate fi un companion de drum fidel, atașant, respectuos față de autonomia partenerului, privind întotdeauna înlăuntru nu spre afară, cu contributii multiple în ale casei, în fine chiar gospodar. ¶ Activitatea din Elveția, începând cu 1962, se îmbogățește și se modulează; el a putut fi astfel arhitect într-un atelier, dar și Ober Assistent la ETH (Școala de Înalte Studii Tehnice) de la Zürich, a participat la concursuri naționale și internaționale, a știut să câștige, dar a știut deasemenea să și piardă. ¶ Adrian a practicat aquarela cu multă plăcere, bucurie și dăruire de sine; în ultima vreme îi devenise un adevărat prieten, un confesor, „un jardin secret”. ¶ Sportul a fost un alt mod de exprimare și afirmare a perseverenței. Munca dezinteresată, prietenia, recunoașterea de limite, și-au găsit expresia în ale sportului. ¶ Dar, poate, cel mai important din toate, a fost sensul prieteniei, sinceritatea, judecata cinstită, ne influențată de caduc, dorința de curat, de integru, de bine.

VICTORIA STĂNESCU

¶ *Lausanne*

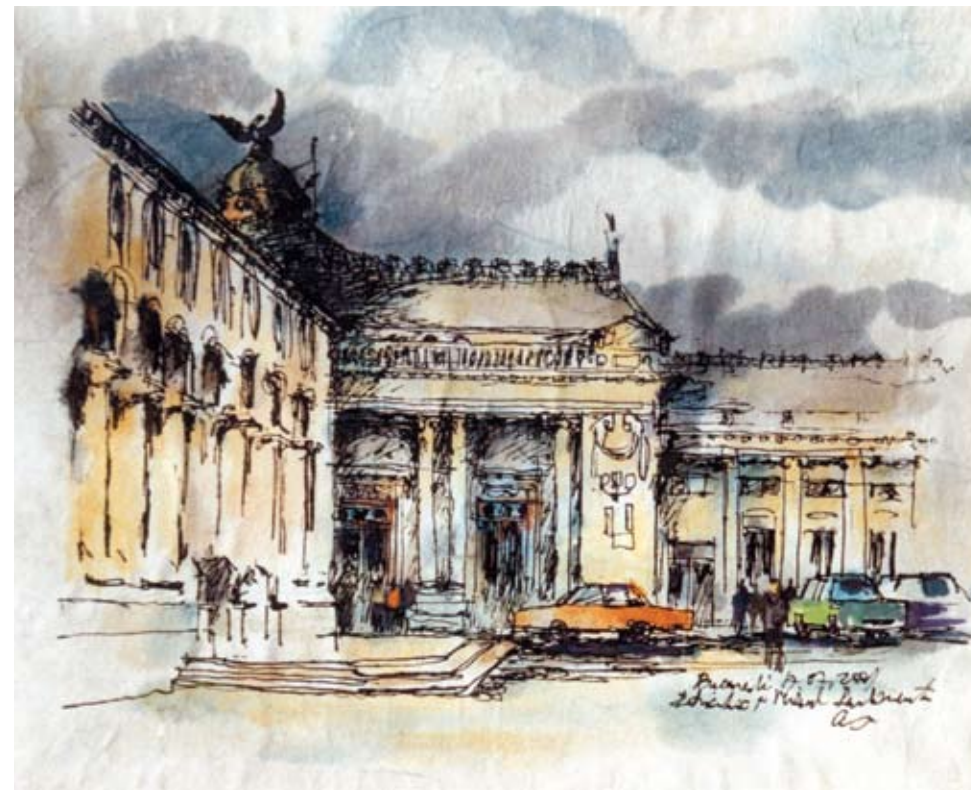

În spatele aproape fiecărui arhitect se ascunde un potențial artistic de altă factură. Am întâlnit arhitecți dublați de pictori, sculptori, graficieni, artiști decoratori... Adrian Stănescu s-a numărat printre ei, împletind meseriile cu firescul rădăcinilor comune. A lăsat în urmă, păstrate cu evlavie și înregistrate cu o minuțiozitate demnă de invidiat, sute de asemenea mărturii, ale unui ochi avizat să privească lumea ca un constructor multiplu al ei și totodată ca un privilegiat locuitor al planetei. Sigur că au primat orașele și localitățile rurale, peisajelor propriu zise. Deformație profesională sau chiar manifestarea neascunsă a unei predilecții? Toate laolaltă denotă un tehnician stăpân pe mijloacele de exprimare și un sensibil colorist, rămas în sfera andantelui cromatic. Linia e de o finețe surprinzătoare în contrast cu robustețea clădirilor alese spre reprezentare. Se simte de la distanță că avem în față lucrările unui arhitect și nu ale unui plastician deși, unele imagini din Delta Dunării poartă amprenta unui absolvent al secției de pictură a Universității Naționale de Artă și nu al Facultății de arhitectură. În ambele cazuri balanța nu e în defavoare, ci marchează doar diferența de greutate a produsului. Sunt miniaturi încărcate de o stare afectivă ce memorează concomitent clipa și moștenirea istoriei, trecut și prezent într-o singură ideogramă. Descriptivul nu lipsește, dar nu ne sufocă în amănunte. Pe prim plan rămân rafinamentul selecției, eleganța expresiei, delicatețea tușei și, de ce nu, dorința de nemurire. Orient, Mediterană, Europă, Americă... moștenite și duse mai departe împreună cu spiritul celui care ni le-a lăsat spre contemplare, întors într-un târziu la locurile natale. ¶ RUXANDRA GAROFEANU

Adrian Stănescu ne invită să călătorim din România în Suedia, trecând prin bazinul mediteranean. Este o foarte agreabilă baladă ce convine Centrului Cultural din Morges. Refugiat politic în Elveția din 1972, cu diploma de arhitect în buzunar, primele contacte cu arta datează din perioada când era asistent la Școala de Arhitectură din București. (...) ¶ Obișnuiește să țină asupra lui caietul de schițe în toate călătoriile. Face desene la fața locului căci, spune el, „sunt preferabile fotografiilor, acestea uitându-se ușor, prin rapiditatea gestului.”

Artistul nu se teme a lucra în stilul „carte poștală”, punându-și amprenta proprie. ¶ (mhe)martie, 1996

Există o căldură ce emană din interior, un puternic sentiment al naturii. Oricine a fost în Olanda va trăi amintiri intense atunci când va revedea intersecția Grachten din Amsterdam sau dezlănțuirea de furtuni din Vollandam am Jsselmeer datorită imaginilor expresive, cu o paletă de culori excelentă. Iradiază căldură din acuarelele făcute în sudul Franței, la Port-Grimaud, în timp ce lucrările de la Lausanne și Paris au un efect specific galic. Tot astfel, cartierul american are un cer parizian, demn de Pont de Neuilly. Aceste imagini din expoziția lui Adrian Stănescu, de la Erlengut, merită efortul de a fi văzute. ¶ (*Zurichsee-Zeitung*, 4 sept. 1986)

Arhitect și artist plastic deopotrivă, „nu m-aș putea despărți nici de una”, spune A. Stănescu fără să ezite, participând în mod constant la Salonul Internațional de primăvară din Elveția, a doua sa patrie.

De asemenea, Galeria d'Arfi

l-a susținut asiduu.

Acest
pictor de ori-
gine română, care locu-
iește acum la Apples, ne propu-
ne circa 40 de acuarele și vreo 20 de
desene. Ultimele frizează perfecțiunea și, atât
de incisive, pe cale de a atinge evanescența, demon-
strează că artistul e aproape poet. Acuarelele s-ar putea
crede că sunt pictate de mai mulți artiști într-atât sunt
de diverse, de diferite unele față de altele, prin tehnica
folosită. „Desigur, declară creatorul, dar asta pentru că
poartă marca diferitelor etape din viața mea și sunt făcute
în varii locuri vizitate prin lume. Eu lucrez pentru propria-
mi plăcere, dar și pentru a-i bucura pe alții. Mulți ani n-
am putut ieși din țara mea și de aceea am călătorit intens
prin Europa și Orientul Mijlociu. Ca profesor asistent la
Școala Politehnică Federală din Zurich trebuia să-mi
învăț elevii desenul, forma și acuarela, deplasându-mă cu
ei în diverse țări.” ¶ Pe scurt, Adrian Stănescu are ceva
de spus și o zice bine prin intermediul acuarelelor sale.
Poate într-o zi o să treacă la pictura în ulei. Dar, în prezent,
este stăpân absolut al mijloacelor folosite. ¶ (pv) 3.02.1986

Tușele sunt puse cu totală libertate... spontan, dar nu improvizat.

J. NIDEGGER ¶ *Elveția, 1985*

CURATOR RUXANDRA GAROFEANU

PRIMĂRIA *galeria*
SECTORULUI 2 *Dialog*

str. Christigiilor 11-13 (Parcul Bucur Obor)

TEL. 021 209 60 41

E-MAIL: ruxandra_garofeanu@yahoo.com